

Zamyšlení k prvnímu čtení

Příběh o potopě v sobě nese zásadní sdělení: Všichni lidé propadli hříchu. Bůh má moc člověka zcela vyhubit. Ale toto řešení nevolí! Naopak hledá šanci, jak mu pomoci. Výrazem toho je smlouva, jak ji popisuje např. náš úryvek. (Pramen: vira.cz)

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky, a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpusťovala zemi.“ Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizuji mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svoji smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo.“ (Gen 9,8-15)

Z dnešního evangelia

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu!“ (Mk 1,12-15)

Zamyšlení

Markovo evangelium je nejkratší a podle některých odborníků také nejstarší z evangelií. Mnohé popisy událostí jsou v něm velice stručné. Ale díky tomu lze nahlédnout, co asi bylo pro autora to nejpodstatnější. Shrnuje Ježíšovo kázání do dvou vět. Pojmeme „Boží království“ zřejmě neoznačuje nějakou formu uspořádání vlády, ale přítomnost samotného Boha: Bůh je blízko. A připojuje radu, co dělat: Zastavit se a ohlédnout, zda jdeme dobře. A za druhé přijmout vírou Boha. To je vynikající plán na celou postní dobu. (Pramen: vira.cz)

Modlitba

Bože, Duchu, který každým prostorem a nekonečným časem pronikáš,

Ty jsi nad hranicemi myšlenky, která se upíná vzhůru.

Před počátkem světa jsi byl a rozkázal jsi zmatku,

aby se stal ušlechtilým řádem.

Byl jsi dříve než Země plula v nebeském prostoru.

Skrze Tvoji skrytou lásku vše povstalo ke Tvé oslavě.

Co Tě vedlo k tomu, abys neomezeně projevoval svoji moc a dobrotu?

Jaké zářivé světlo vedlo Tvoji sílu a moudrost bez hranic?

Ved mého ducha, pozvedni mne svou silou z těžké hlubiny,

abych bez bázně přispěl k oslavě Tebe.

Neboť Ty jediný umíš naplnit nadšením.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Člověk ví, co chce – Bůh ví, jak to dopadne.
- Být pokorný znamená přijmout stav, který je – ale nikoli dřív než nastal.
- Nebýt tohoto světa, nebylo by ani světců.

VÁCLAV Č. 5. (2018)

18.2. 2018

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

1. NEDĚLE POSTNÍ

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 16.30	v kapli na faře
	St – v 16.30	v kapli na faře
	Čt – v 7.30	v kapli na faře
	Pá – v 16.30	v kostele
	Ne – v 9.00	
SULEJOVICE	Ne – v 10.30	
DD MILEŠOV	Pá – v 9.00	
VELEMÍN	So – v 10.00	24.2. se nekoná

Modlitební skupina - Út v 15.30

Pátky v postní době – v 16.30 h.

křížová cesta

po ní mše sv.

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 18.2. 2018 v 9.00 za † Mons. Antonína Bradnu
Sulejovice **v 10.30**

Ne 25.2. 2018 v 9.00 za † manžela, rodiče a švagry
Sulejovice **v 10.30**

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

272. Co jsou to svátostiny?

Svátostiny jsou posvátná znamení nebo posvátné úkony, kterými se zprostředkovává Boží požehnání.

Tvoří je modlitba, doprovázená křížem a jinými znameními. Mezi svátostinami zaujímají důležité místo požehnání, která jsou chválou Boha a prosbou o jeho dary, zasvěcení osob Bohu a vyhrazení předmětu a místa pro bohoslužbu. K typickým svátostinám patří žehnání osob, domů nebo dopravních prostředků, žehnání vody, zvonů a varhan, svatoblažské požehnání, označování věřících popelem, žehnání velikonoční svíce atd.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

25. února – připomínka **sv. Valburgi**, řeholnice

USTAVIČNĚ MĚLA BOHA PŘED OČIMA

Narodila se v Anglii ve Wessexu. Otcem byl sv. Richard, připomínaný 7. 2. Její matka Wuna, byla sestrou sv. Bonifáce (5. 6.). Bratři Valburgy, Winebald (18. 12.) a Vilibald (7. 7.) se později také stali svatými. První řeholní formaci Valburga získala ve smíšeném benediktinském klášteře ve Wimborne v Dorsetu. Její bratři vstoupili do téhož řádu v Itálii, v Montekasinském klášteře, kde byli vysvěceni na kněze a odtud pak přešli za Bonifácem do Německa. Valburgu pak požádali, aby i ona přišla do misijní oblasti Německa. Neodmítla a připlula lodí. Cestou zažili nebezpečnou bouři, kterou šťastně překonali za pomoci modliteb. Šťastně pak i s družkami přicestovala do Mohuče, kde byla radostně uvítána Vilibaldem i Bonifácem. Druhý bratr je uvedl v Durynsku do kláštera sester v Bischofsheimu, jehož první abatyší se stala Lioba. Valburga byla jejím zástupcem a pomocnicí.

Vilibald byl od r. 741 biskupem v Eichstättu a v blízkých horách zakoupil pozemek, na němž vystavěl kostel s malým klášterem pro sestry, jejichž představenou se stala Valburga. Brzy tam vystavěl další dva velké benediktinské kláštery, jeden mnichům, druhý sestrám a místo nazval Heidenheim. Klášter mužů dostal na starost Winebald a pro sestry byla abatyší Valburga. Ta v roce 761, když její bratr Winebald zemřel, převzala starost o celý klášterní komplex v Heidenheimu. Obě komunity řídila s pokorou, dobrotivostí a láskou. Bylo o ní napsáno, že v radostech i v bolestech a starostech měla ustavičně Boha před očima.

Milovala samotu a mlčenlivost, přesto musela přijímat mnoho návštěv prosících o radu a pomoc, kterou neodmítala. Zámožní příznivci přicházeli s dary, které vděčně přijímala, ale pro klášter podržela jen to, čeho bylo nezbytně třeba, ostatní rozdávala strádajícím. Přispívala i ke stavbě chrámů a k zabezpečování sirotků. Čím více chudé podarovávala, tím více prý dostávala.

Legenda vypráví, že blízkému zámeckému pánu těžce onemocněla dcera a nic nepomáhalo. Valburga, když se o tom dozvěděla, byť už začala noc, vydala se k zámecké bráně. Tam se k ní přihnali psi a přispěchal zámecký pán, maje o ni strach. Řekla jen, že je služebnicí Ježíše Krista, který ji ochraňuje. A psi se stáhli. Pán ji dovedl k umírající dceři a ona poprosila, aby se rodiče připojili k modlitbám za její záchranu. Pak zůstala s dítětem sama, prosíc, aby Bůh ukázal svou moc na dívce, pokud je to Jeho vůle. A druhý den bylo dítě dokonale zdravé. Šťastní rodiče chtěli Valburgu zahrnout dary, ale ta si nic nevzala. Žádala je však, aby milovali Boha z celého srdce a sloužili mu. Setkání se psy je vyobrazeno např. na rytině Ludvíka Seitze z 19. stol.

Po smrti Valburgy byl její hrob oslaven divy mnohých záračných uzdravení. Její ostatky byly uloženy v kamenné rakvi a na povrchu prý vytékal čistý léčivý olej.

21. února – připomínka **sv. Petra Damianiho**, biskupa a učitele církve

22. února – **svátek Stolce sv. apoštola Petra**

Tento svátek se týká památky první biskupské katedry Kristova náměstka. Zprvu jejím místem bylo syrské hlavní město Antiochie a teprve později přesádlil Petr do Říma, střediska tehdejší kultury,

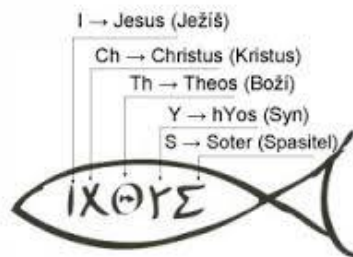
aby odtud vládl Kristus.

Biskupský stolec je symbolem učitelského, kněžského a pastýřského poslání. Petrův je k tomu navíc znamením jednoty církve, založené na apoštolech. Znovu si připomínáme, že Kristova církev povstává z pevnosti Petrovy víry.

23. února – připomínka **sv. Polykarpa**, biskupa a mučedníka

25. února – 2. neděle postní

Pátek prvního postního týdne - 23. únor 2018 - stanovil papež František jako **Den modlitby a postu za mír**.

Jsi prach, do něhož byl vdechnut dech Boží

Je lhostejné, zda vyděláváte milion dolarů ročně

Augustina z Hippo se jednou zeptali: „Jaké jsou tři nejdůležitější ctnosti?“ Augustin odpověděl, že na prvním místě je pokora. Latinsky humilitas znamená být malý, blízko země, zemitý, pravdivý. Pokora znamená vědět, že jsme vytvořeni z prachu země. Pokora neznamená hrbít se a říkat, že nejsme dobří. Pokora znamená vědět, kdo skutečně jsme. Je lhostejné, zda vyděláváte milion dolarů ročně, nebo jestli si všichni myslí, že jste ti nejúžasnější lidi na světě; stejně jste prach. Mějte to na paměti a zůstanete tak zemití před Bohem. Všichni budeme jednoho dne stejní – stejní! Když si uvědomíme, že jsme prach, získáváme svobodu.

Je v nás i ještě cosi hlubšího

V biblické knize Genesis 2,7 čteme: „Bůh vytvořil člověka, prach ze země, a vdechl mu dech života. Tak se stal člověk živým tvorem.“ Jsme učiněni z prachu země a někdy se potřebujeme znovu s tímto prachem spojit, abychom si připomněli, kdo jsme bez Boha! Jsme **prach země**, do něhož byl vdechnut **dech Boží**! Část nás je tedy velice zemitá, ale je v nás i ještě cosi hlubšího, co nelze omezovat jen na zemi.

Pramen: vira.cz . Se svolením zpracováno podle knihy Larry Richards, *Buď mužem!*, kterou vydalo nakladatelství Portál.

Duchovní správa Vám děkuje za vaše modlitby, přízeň, květinové a finanční dary a za úklid našeho kostela.

Sbírka ze 11.2. 2018 vynesla 1. 950,- Kč.
Sbírka z 25. února bude věnována na Svatopetrský haléř
Pán Bůh zaplatí!